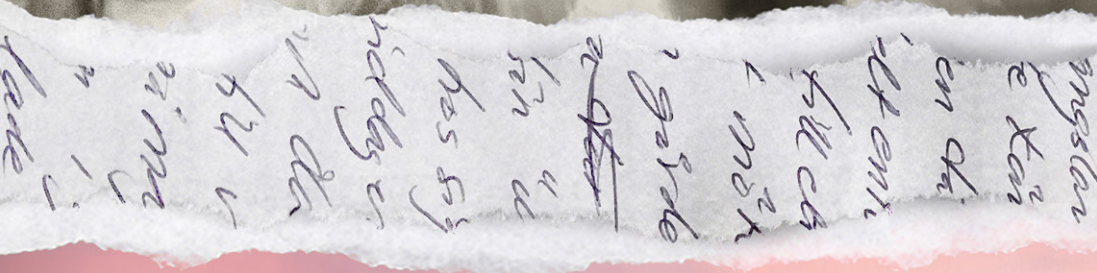

Ove Strand

Clarissa

en roman

Ove Strand

Clarissa

Copyright © Ove Strand

Grafisk form: Lina Hultberg

Tryck: Dardeze Holografija SIA, Lettland 2019

ISBN: 978-91-88523-52-5 Tryckt bok

ISBN: 978-91-88523-53-2 E-bok

www.axplock.se

Trycksak
3041 0971

Clarissa

en roman av
Ove Strand

Tack!

Till Katarina, bästa bästa.

*Till Moa för ditt tålmodiga gensvar i virrvarret
och till Calle för att du bl a tog mig med*

till Georgien.

Till "Jack", såklart.

*“People who need people,
are the luckiest people in the world”*

Carmine Appice / Mark Stein / Tim Bogert / Vincent Martell

I. Jack

När telefonen ringde var det omöjligt för honom att svara. Han såg i den lysande displayen mot köksbordets mörka trä att det var samma nummer som då han för ett par månader sedan sökte och satte igång alltsammans, men den lilla fågeln var ännu inte redo. "Vi väljer livet, du och jag – väl?" viskade han mitt i en av de långa värmande utandningarna mot den lilla röda hjässan. Fågeln hade dunkat in i köksväggen där ute där fågelbordet fanns, och som Ola befunnit sig nära altandörren ditut var han snabbt inne i grovköket efter handskarna. Om den skulle ligga omtumlad på altandäcket kunde det finnas en chans att rädda den. Den skulle knappast överleva utan hans hjälp.

Nu satt gråsiskan med huvudet utkikande ur den minimala famn Olas händer bildade runt den. De svarta pepparkornsstora ögonen blinkade men vingarna var helt stilla därinne bakom handskarna. Ett första försök att släppa den fri ute vid tujan som avslutade däcket ut mot trädgården hade misslyckats. Fri på Olas ena handskflata hade fågeln fortsatt att blinka och ljudlöst öppnat näbben några gånger men vingarna förblev stilla utmed sidorna,

den ena till synes oskadd medan den andra hängde snett ut från kroppen.

“Utan vingar klarar du dig inte, rödtopp”, fortsatte han, helt fokuserad på det lilla liv han trots allt möjligen kunde råda över. Telefonen hade slocknat så det enda ljud som bröt den spända tystnaden i huset var hans idoga blåsande och småpratande. Värme och tid, det var avgörande. Om han insåg att de tröstande orden varken gjorde till eller från så spelade det ingen roll. I alla fall inte för fågelns del. De bara kom eftersom hans handlingsutrymme för tillfället var så begränsat. Ute föll en hård, kall januarisnö som snart skulle lägga sitt vita flor över avtrycket där den legat med vingarna rakt ut från kroppen, maktlös och allt kallare för var sekund som gick. Tills dörren öppnades och den lyftes upp. Nu kände Ola sig som inskriven i Bibelns skapelseberättelse, blåsande livsandar in i den lilla fågelkroppen. Han stod emot en stark frestelse att försiktigt smeka den gråduniga nacken samtidigt som han i ett nu såg att fågelns hjässa var så onödigt lik det röda på toapapperet.

Mitt i den tanken skälvde det till inunder handskarna och gråsis-kan försökte sträcka sig upp ur Olas handfamn. Ola manövrerade med armbågens hjälp åter upp altandörren och i ett andra försök ute på altanen med den gröna häcken som tilltänkt räddningsbana inunder de utsträckta händerna fladdrade den beslutsamt iväg upp bland småbjörkarnas kronor. Ännu en tid – livet.

Han stod kvar en stund och såg efter den. Glädjen över att ha lyckats rädda fågelns fyllde honom med en värme så stark att han för en stund helt glömde bort telefonsamtalet. Och faktiskt – egentligen behövde ju inget ha hänt, visst? Det kunde ju lika gärna vara ett positivt besked? En struntsak, nog brukade det alltid finnas en mängd alternativa orsaker till både det ena och det andra och en datortomografi var väl egentligen mest en säkerhetskontroll? Och i det stora hela mådde han ju faktiskt bra, nog hade också han flaxat

iväg på det där livfulla sättet om han varit en fågel!? Till slut blev dock kylan och det blöta från snön inunder strumplästen så påtagliga att han tvingade sig ditin. Och slog det obönhörliga numret.

*

En tisdag några veckor tidigare hade Ola som vanligt hastat fram i snömodden inne i centrum. Det var en av de bråda dagarna en tid innan jul när hans stad åter förvandlats till adventskalender, det var så han såg den så här i eftermiddagsskymningen. Snart, bara ett par kvarters promenad bort skulle de träffas på det gamla fiket. Jack hade föreslagit Ola fem möten, sedan "fick de väl se...". Ola hade fler än en gång upplevt att två personer kunde minnas exakt samma situation helt olika, så intressant på något sätt borde det förhoppningsvis bli. Särskilt med tanke på de många gemensamma referensramar Jack och han hade, om än från länge sen. En del av dem var väl tunna vid det här laget och med motiv som nästan helt tonat bort. Andra – i guld, från tiden som nyblivna fäder med familjefesterna, sångerna, vinet. Men så fanns där en särskild ram, vars bild lyste opåverkad av historien och vars hetta brände som vinjetten till den gamla cowboysserien – Bonanza – med bröderna Cartwright ridande rätt ut genom den där elden som förtärde kartan. Den bilden... han behövde definitivt få den under kontroll om de här mötena eller vad det nu var han hade tänkt skulle ha en chans att bli något.

Morgonen hade kommit i rosa tvärs över snö och gran och Emelie hade genast efter uppstigandet ropat fram honom till altandörren och fönstren ut mot sydost. Där hade de blivit tyst stående med en närmast impressionistisk molnstudie snett upp ovan trädtopparna. De skulle vara ifrån varann ett par dagar då hon deltog på någon konferens, och av såväl vanans makt som rotat i den slags

kärlek som kan växa fram efter nästan fyrtio år tillsammans hade avskedet känts påtagligt även utan de där filmskyarna. Att P2 morgon samtidigt spelade klassiskt ryskt gjorde knappast scenen mindre dramatisk. Sakta rullade guldkitschiga bokmärken österut mot soluppgångens blå och alltmer brandgula fond. Ola hade frågat Emelie – det rosa – var det något med snö?

– Onsdag, hade hon sagt och i en lätt beröring vänt sig förbi honom in mot badrummet. Kanske finns det till en skidtur på kvällen när jag är tillbaka? Och när det kom till nederbörd brukade hon ha rätt.

Nu var det eftermiddag mitt i staden. Ola passerade butiksfönster med stämmningsfullt tända ljusstakar, kulörta lyktor och små granar utmed dörrposterna. Och över alltsammans långa grangirländer med stora röda och guldfärgade cellofanklockor i röda sammetsrosetter. Det var nåt med det där, Ola älskade det julromantiska, barndomens jular och Disneys överlastade tomteexcesser. I det sista skyltfönstret innan kondiset fanns dock endast gråsvarta plastsjok uppspända innanför fönstren. "FOTOTJÄNST" med stora vita versaler – bara en tidsfråga innan även texten skulle komma att plockas ned. En tidsfråga. Det fanns många relevanta frågor att ställa sig om den tid de befann sig i och bland annat om sådant borde Jack vara bra att reflektera tillsammans med.

Dörren till deras mötesplats öppnades och han bjöds att komma in av en kund på väg ut. Från de avlövade träden bakom honom hördes ljud från en fågel, välbekanta ljud som trillade ned i honom bland de nyss uppdykta minnesbilderna av hans gamla kameror, stativ, diamagasin och projektorer. Allt det tomma butiksfönstret egentligen längtade efter hade laddats över på hans inre skärm bara för att sekunder senare tonas bort av den här osynliga sångarens monotona men fina filande sång.

Ola log tacksamhetens leende mot den äldre välskräddade damen

i hatt och stor sjal och med brödpåsen i hand.

– Talgoxar, sa han och pekade med armen ut genom dörröppningen. Kanske lite tidigt än, men snart börjar det!

Damen återgäldade leendet samtidigt som hon utan att märka det tappade sin ena handske som Ola snabbt lyckades rädda från blandningen av snöslask och salt på caféets dörrmatta.

– Ja, minsann. Äntligen. Och ändå har ju vintern knappt börjat.

Och så verkade det vara. År efter år. På den här sidan nyårsfirandet skulle snön mest retas för att i januari och framåt komma att ligga, om än i perioder, varav en i bästa fall blev något slags vinter. Samtidigt som solen bara om ett par – tre veckor skulle nå sin lägsta vinkel mot det norra halvklotet och sedan långsamt men i allt snabbare takt ge oss ljuset tillbaka. För den som händelsevis glömt småskolans geografundervisning fanns alltid talgoxen och hans gelikar där och förtydligade naturens gång.

Strax inne i caféet såg han sin gamle kompis sittande i det mellersta rummet inramad av den bågformade öppningsportalen. Var kompis rätt ord, tänkte han när han för ett ögonblick försiktigt sneglade bort mot honom? Vän? Det var väl det som mötena skulle få visa, så var nog faktiskt den rätta beskrivningen av deras relation. Det slog honom att Jacks gestalt, sådan 60 års skavanker knådat till den lika gärna kunnat vara placerad i en roman. Kanske i ett hörn av den matsal i närheten av Nevskij prospekt där Dostojevskijs herr Goljadkin smygäter en fiskpastej. Eller – för den som ännu inte bekantat sig med Dubbelgångaren – filosoferande och gestikulerande bland figurerna Sellén, Falk och Ygberg i Röda Rummet. Tidlöst gammalmodig till klädnad och frisyrlät han ingenting i sitt yttre avslöja att det som kunde varit en ärvd rova instoppad i den svarta bryggjarvästens innerficka var en Iphone SE.

Ola beställde sitt svarta kaffe och – när han till sin häpnad fick syn på den – självklart en semla, trots att den borde varit en allt-